మృత్యుముఖంలోకి-??

వసుంధర

తెల్లవారు ఝామున అందరూ మంచి నిద్రలో వుండగా ఎవరో తలుపులు దబదబా బాదారు.

శంకరయ్య విసుగ్గా పక్కలో అటూ ఇటూ కదిలి— "తలుపులంతలా బాదేస్తూంటే ఎవరూ లేచి తియ్యరే మర్రా!" అన్నాడు తలను ముసుగులోంచి బయటకు తియ్యకుండానే.

"రాత్రి పనులన్నీ పూర్తి చేసుకుని పడుకునేసరికి ఒళ్ళు హూనమైపోయింది. ఎనిమిదిన్నరకే పక్కెక్కారు. మీరే లేచి తియ్యకూడదూ-ముసుగులోంచి కేకలెయ్యక పోతే!" అంది శంకరయ్య భార్య కామాక్షమ్మ.

పిల్లలు ముగ్గురూ ముసుగుల్లోంచి కదలనైనా కదల లేదు. ఏమాత్రం చలనం కలిగినా తమను లేచి తలుపులు తియ్యమంటారేమోనని భయపడి బిగుసుకుపోయి మరీ పడు కున్నారు.

శంకరయ్యకు ఇద్దరబ్బాయిలూ ఒక అమ్మాయీ. పెద్ద

వాడికీరవై నిండాయి. ఎమ్మే చదువుతున్నాడు. రెండో సంతానం ఆడపిల్ల. అప్సరసలా వుంటుంది. పదిహేడేళ్ళుంటాయి. కాలేజీలో చదువుతోంది. మూడోవాడికి పదిహేనేళ్ళు. ఆఖరివాడు కావడం కారణంగా గారంపాలు కూడా ఎక్కువే. హైస్కూల్లో చదువుతున్నాడు.

మళ్ళీ తలుపులు దబదబా మ్రోగాయి.

"ఎవరికి తప్పినా నాకు తప్పదుగదా. భగవంతుడా_ ఆడపుట్టుక కెన్ని కష్టాలు రాసిపెట్టావు తండ్రీ—" అంటూ వెళ్ళి తలుపు తీసింది కామాక్షమ్మ. అవతల నిలబడ్డ వ్యక్తిని చూసి—"నువ్వా నాయనా—రా లోపలికి రా!" అంది. తర్వాత—"ఏమండీ గోపీ వచ్చాడు..." అంటూ ఓ కేక పెట్టింది.

వచ్చినవాడు గోపి - శంకరయ్యకు స్వయానా చెల్లెంకొడుకు. శంకరయ్య పెద్దకొడుకు రవికంటే ఒక సంవత్సరలి పెద్ద. అతనూ ఎమ్మేయే చదువుతున్నాడు. తన కూతురు రమ కతను ఈడూజోడూగా వుంటాడని శంకరయ్య భావిస్తున్నాడు_అ కారణంగా గోపీకా ఇంట్లో ఎప్పుడూ అల్లుడి మర్యాదలు జరుగుతుంటాయి.

శంకరయ్య చటుక్కున నిద్రలేచాడు. చకచకా అక్కడికి వచ్చి గోపీని పలకరించాడు.

రమకూడా మెలకువగా వుందనే అనుకోవాలి. గోపీ వచ్చాడని కామాక్షమ్మ కేక పెట్టగానే ఆమె చటుక్కున లేచి దొడ్లోకి పరుగెట్టింది. బావకు నిద్రముఖంలో కనబడడం ఆమె కిష్టంలేదు. ఫ్రెష్‌గా కనబడడంకోసం ఆమె ముఖ ప్రక్షాళనం ఆరంభించింది.

గోపీ రాక వినికూడా అట్టే చలించనివారు—రవి, అతని తమ్ముడు రాము.

"అర్జంటు పనిమీద వచ్చాను. రవిని లేపండి_" అన్నాడు గోపీ.

"ఏమిటా కంగారు?" అలా కూర్చో. ఆయన మాట్లాడుతూంటారు. నేను కాఫీ పడేస్తాను" అంటూ అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయింది కామాక్షమ్మ.

గోపీ అసహనంగా కూర్చుని__"చాలా అర్జంటు పని. ముందు రవిని లేపండి. ఇంకో గంటలో వెళ్ళిపోవాలి..." అన్నాడు.

"ఏమిటా అర్జంటు పని?" అన్నాడు శంకరయ్య.

"రవీ నేనూ కలిసి చిన్న బిజినెస్ ప్రారంభించాలనుకున్నాం. దానికి సంబంధించి విజయవాడలో ఒక పెద్ద మనిషిని కలుసుకుని మాట్లాడాలి. ఈరోజు వెళ్ళకపోతే ఆయన మళ్ళీ దొరకడు. వ్యవహారమంతా అప్సెట్ అయిపోతుంది" అన్నాడు గోపీ.

శంకరయ్య ఆశ్చర్యంగా - "ఈ సంగతి రవి నాకెప్పుడూ చెప్పలేదే" అన్నాడు.

"నేనే వద్దని చెప్పాను. ఇప్పుడు వ్యవహారం ఓకొలిక్కి వచ్చింది కాబట్టి మీకు చెబుతున్నాను. మేము నిజంగానే బిజినెస్ ప్రారంభిస్తాం. మిగతా వివరాలు విజయవాడనుంచి తిరిగి వచ్చేక చెబుతాను..." అన్నాడు గోపీ.

ఈలోగా అతను మరోసారి టైము చూసుకున్నాడు.

"అసలెప్పుడూ పెందరాళే నే లేస్తాడు. నిన్న బ్రహ్మాండమైన వానపడి వాతావరణం చల్లబడిపోయింది. చలికి మెలకువరాలేదు. లేకపోతే ఈ వేసవికాలంలో ఇంతసేపు నిద్రపోవడం వాడికెప్పుడూ అలవాటు లేదు" అంటూ శంకరయ్య అక్కణ్ణించి రవిని తట్టి_"గోపీ వచ్చి ఏదో బిజినెస్ పనిమీద అర్జంటుగా విజయవాడ

వెళ్ళాలంటున్నాడు. శే బాబూ'' అన్నాడు. గోష్టి పేరుతో బిజినెస్ అన్న పదం జతపడగానే రవి చటుక్కున లేచి కూర్చున్నాడు.

2

శంకరయ్య ఆఫీసుకు వెళ్ళి సీట్లో కూర్చోగానే— డిస్పాచ్ క్లర్కు వచ్చి ''చిన్న పొరపాటైపోయిందండి'' అన్నాడు.

''పొరపాట్లు చేయడం నీకు మామూలేగా'' అన్నాడు శంకరయ్య.

''మీరు పొరబడ్డారండి. ఇంతవరకూ నావల్ల ఒక్క పొరపాటుకూడా జరగలేదండి. అలవాటుగా పొరపాటు చేసేది నా పక్కసీట్లో అతనండి'' అంటూ డిస్పాచ్ క్లర్కు శంకరయ్యకు అతని పొరపాటు తెలియజేశాడు.

''పోనీలే. ఇంతవరకూ జరక్కపోయినా ఇప్పుడు జరిగిందిగా. జరిగిందేమిటో చెప్పు'' అన్నాడు శంకరయ్య.

''ఇప్పుడుకూడా పొరపాటు నావల్ల జరగలేదండి. నా పక్కసీట్లో అతను మీ దగ్గరకు రావడానికి భయపడి నన్ను పంపాడండి.''

శంకరయ్య చిరాగ్గా చూసి ''సరేలే. అసలు సంగతి చెప్పు?'' అన్నాడు.

''పొరపాటంటే పెద్ద పొరపాటేం కాదండి. అది మీరే చేసివుంటే దానికి పొరపాటనే పేరుండేది కాదు. అతను చేశాడు కాబట్టి అది పొరపాటయింది. మీకు వచ్చిన ఉత్తరమొకటి రెండురోజుల్నించి అతనిదగ్గర చిక్కడిపోయింది. మీకివ్వాలనుకుంటూనే మరిచిపోతున్నాడు'' అన్నాడు డిస్పాచ్ క్లర్కు.

ఏం చెబుతాడోనని హడిలిపోతున్న శంకరయ్య తేలిగ్గా నిట్టూర్చి "ఇంతేకదా—ఏదీ ఆ ఉత్తరం!" అన్నాడు.

"మీరు శాంతంగా ఉన్నట్లయితే నా పక్క సీట్లో అతను తనే స్వయంగా తీసుకువచ్చి ఇద్దామనుకుంటున్నాడండి" అన్నాడు డిస్పాచ్ క్లర్క్.

"చాలా బాగుందయ్యా-త్వరగా తీసుకురమ్మనమను" అన్నాడు శంకరయ్య. డిస్పాచ్ క్లర్క్ వెళ్ళిపోయి అతన్ని పంపాడు.

శంకరయ్య సుబ్రమణ్యం దగ్గర్నుంచి ఉత్తరాన్నందుకుని "ఈసారికి క్షమించేస్తున్నాను. ఇలాంటి పొరపాట్లు మళ్ళీ చేయకు" అన్నాడు.

"మీరిలా నన్ను క్షమించేస్తూండడమే అసలు పొరపాటు సార్" అని చెప్పి అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయాడు సుబ్రమణ్యం.

శంకరయ్య కవరు చింపి లోపలి కాగితాన్ని బయటకు తీశాడు. ఉత్తరం శంకరయ్య చెల్లెలిదగ్గర్నుంచి వచ్చింది. నవ్వుకుంటూ ఉత్తరం మొదలుపెట్టిన శంకరయ్య ఉత్తరం పూర్తి చేసేసరికి చాలా గాబరాగా అయిపోయాడు. ఇప్పుడాయన ముఖంలో చిరునవ్వుకూడా లేదు. ఉత్తరం మరోసారి చదువుతున్నాడాయన.

"ప్రియమైన అన్నయ్యకు నీ చెల్లెలు రత్నం నమస్కరించి వ్రాయునది. ఇక్కడ అంతా క్షేమం. అక్కడ మీరంతా క్షేమమని తలుస్తాను. ఈ ఉత్తరం ఒక అర్జంటు విషయం చెప్పడంకోసం రాస్తున్నాను.

ఇటీవల గోపీ ప్రవర్తన వింతగా వుంటోంది. ఏ కారణంవల్లనో వాడికి మీ రవిమీద విపరీతమైన కక్ష

ఏర్పడిందనిపిస్తోంది. ఎక్కువ వివరాలీ ఉత్తరంలో వ్రాయలేను కానీ— వాడు రవిని హత్య చేయాలని సంకల్పించినట్లు నీకు తెలియపర్చుతున్నాను. నువ్వు రవిని వెయ్యికళ్ళతో కాపాడుకో. ఎప్పుడైనా వచ్చి మాయ మాటలు చెప్పి వాడు రవిని యెక్కడికైనా తీసుకు వెడతానంటే అంగీకరించకు.

ఆ విధంగా నీ కొడుకును నువ్వు రక్షించుకోవడమే కాక— నా కొడుకు హంతకుడు కాకుండా కాపాడిన వాడివవుతావు. ఒక్క రవి విషయంలో తప్పితే మిగతా విషయాల్లో గోపీ ప్రవర్తన సంతృప్తికరంగా ఉంది. ప్రస్తుతానికి ఇంతకుమించి ఏమీ వ్రాయలేను.''

రెండోసారి ఉత్తరాన్ని పూర్తిగా చదవలేకపోయాడు శంకరయ్య. ఆయనకు కళ్ళు తిరుగుతున్నట్లనిపించింది. ''సుబ్రమణ్యం!'' అంటూ ఆయన గర్జించాడు.

3

''ఏమిటీవేళ అప్పుడే వచ్చేశారు? ఆఫీసుకి సెలవా?'' అంది కామాక్షమ్మ.

''లేదు. నేనే సెలవు పెట్టాను—'' అన్నాడు శంకరయ్య.

''ఎందుకు?''

శంకరయ్య ముఖం దీనంగా అయిపోయింది. ''రవి గురించి నాకు బెంగగా వుంది'' అన్నాడాయన.

కామాక్షమ్మ యేదో గుర్తుకువచ్చినట్లు ''అన్నట్లు చెప్పడం మరచిపోయానండీ— మీరాఫీసుకి బయల్దేరిన పది నిముషాలకు గోపీ వచ్చాడు—'' అంది.

''గోపీ వచ్చాడా? రవికూడా వచ్చాడా?'' అన్నాడు శంకరయ్య ఆత్రుతగా.

"లేదు. బస్సు మిస్సయ్యారుట. ఈలోగా గోపీకింకో పనేదో తగులుకుందిట. అందుకని తర్వాత బస్సుకు రవి నొక్కడినీ ఎక్కించి ఆ కబురు మనింటిదగ్గర చెప్పి పోదామని వచ్చాడట. ఎంత బలవంతపెట్టినా ఉండ లేదు."

"గోపి ఎలా ఉన్నాడు?" కంగారుగా అడిగాడు శంకరయ్య.

"మామూలుగానే ఉన్నాడండీ...—" అంది కామాక్షమ్మ.

"అన్నీ తర్వాత చెప్తాను. ముందీ ఉత్తరం చదివి తర్వాత గోపీ యెలా ఉన్నాడో చెప్పు" అన్నాడు శంకరయ్య భార్య కుత్తరాన్నందిస్తూ.

కామాక్షమ్మ ఉత్తరం అందుకుని చదివి "అమ్మ బాబోయ్—అయితే వాడు చెప్పినవన్నీ అబద్ధాలేనా?" అంటూ కేక పెట్టింది.

శంకరయ్య భార్యకేసి ఆత్రుతగా చూసి "ఇప్పుడు చెప్పు గోపి ఎలా వున్నాడు? ఏదైనా హత్య చేసివచ్చి నట్లు కంగారుగా ఉన్నాడా?"

"అప్పుడలాగనిపించలేదు కానీ ఇప్పుడనిపిస్తోందండీ. వాడు చాలా హడావుడిగా, కంగారుగా, ఆందోళనగా కనపడ్డాడు" అంది కామాక్షమ్మ. ఆమెకు మాటలు సరిగా రావడంలేదు.

శంకరయ్య కుర్చీలో కూలబడి "ఇప్పుడేంచేయాలో పాలుపోవడంలేదు" అన్నాడు.

"పోలీసులకు రిపోర్టిస్తే?"

"ఏమని ఇస్తాం? ఒకవేళ వాడు నిజంగానే విజయ వాడ వెళ్ళాడేమో—ఎవరికి తెలుసు?" ప్రస్తుతం ఏం

చేయాలో కూడా నాకు తెలుసు...''

''మీరలా నీరుగారిపోతే నా కింకా అధైర్యంగా ఉంటుందండీ__ఏదో ఒకటి చేయండి. మన రవికి ఏమీ కాలేదని నాకు ధైర్యం చెప్పండి__...'' అంది కామాక్షమ్మ.

శంకరయ్య జాలిగా భార్యవంక చూసి ''మనం ఈ జన్మలో యెవరికీ అపకారం చేసినవాళ్ళం కాదు. అలాంటప్పుడు మన రవికేదో జరుగుతుందని యెందుకనుకోవాలి? నువ్వేం భయపడకు'' అన్నాడు. పైకి భార్యకు ధైర్యం చెప్పగలిగాడుకానీ లోపల మనసుకు మాత్రం ఆయన యే విధమైన ధైర్యమూ చెప్పుకోలేకపోయాడు.

''ఇప్పుడు మనమేం చేయాలంటారు?''

''గోపీని వెతికి పట్టుకోవాలి...'' అన్నాడు శంకరయ్య.

కామాక్షమ్మ ఆలోచించి ''అన్నట్లు వాడు వెళ్ళే ముందు తను తాజమహల్ హోటల్‌కు వెళతానని చెప్పాడండీ'' అంది.

''ఎందుకట?''

''అడిగినా చెప్పలేదు. తనలో తను గొణుక్కున్నట్లు అన్నాడు.''

శంకరయ్య క్షణంకూడా వృధా చేయలేదు'' ముందు హోటల్‌కు వెళ్ళివస్తాను'' అని అప్పటికప్పుడు రిక్షా బేరమాడి హోటల్‌కు వెళ్ళాడు.

4

''మీరు చెప్పిన మనిషి ఈ హోటల్‌కు రావడమే కాదు. ఇందులో మకాం కూడా పెట్టాడు. రూం నంబర్ పదెనిమిదిలో ఉంటున్నాడు. అయితే అతని పేరు గోపీ

నాథరావుకాదు. రాజారాం'' అన్నాడు తాజమహల్ హోటల్లోని రిసెప్షనిస్టు.

''అతని పేరు రాజారాం కాదు. మారుపేరుతో హోటల్లో మకాం చేయవలసిన అవసరమతనికి లేదు. బహుశా నేనడిగేదొకరిగురించీ మీరు చెప్పేదింకొకరి గురించీ అయివుంటుంది'' అన్నాడు శంకరయ్య.

''మా హోటల్లో బసచేసిన వారందరికీ ఫోటో తీసి ఉంచడం మా ఆచారం. ఎప్పుడైనా పోలీసు వ్యవహారాలు తగుల్కుంటే ఫోటోలు కొంతవరకూ సాయపడతాయి. మీ రడుగుతున్న గోపీనాథరావూ, మా హోటల్లో వుంటున్న రాజారాం ఒకరవునో కాదో మీరు తెలుసుకో వచ్చు'' అంటూ రిసెప్షనిస్టు ఓ పుస్తకం తీశాడు.

అందులో వున్న గోపీ ఫోటోని చూసి శంకరయ్య ఆశ్చర్యపడ్డాడు. ఆయన మనసు పరిపరివిధాల పోయింది. బెంగ అధికమయింది.

''నాకు మీనుంచి పెద్దసహాయం అవసరం. రాజారాం పేరుతో బసచేసినతను మా గోపీయే. అయితే అతనలా ఎందుకు చేశాడో అర్థంకావడం లేదు. ఉదయంనుంచీ గోపీ ఏంచేశాడో నాకు చెప్పగలరా?'' అన్నాడు శంకరయ్య.

''ష్యూర్. నాకు గుర్తున్నంతవరకూ చెబుతాను. అతనిక్కడకు రాత్రి పన్నెండుగంటల ప్రాంతాల వచ్చాడు. ఉదయం నాలుగున్నర ప్రాంతాల బయటకు వెళ్ళి మళ్ళీ ఏడు గంటల ప్రాంతాల ఇంకో యువకుడితో తిరిగి వచ్చాడు. ఇద్దరూ గదికి వెళ్ళినట్లున్నారు. ఆ తర్వాత పది గంటల ప్రాంతంలో అతనొక్కడూ బయటకు వెళ్ళాడు. ఇంకా తిరిగి రాలేదు.''

శంకరయ్య కళ్ళలో ఆశ వెలిగింది. "అయితే గోపీతో వచ్చిన యువకుడు—ఇంకా అతని గదిలోనే ఉన్నాడన్నమాట. అతన్ని నేను కలుసుకోవాలి."

"దానికేముంది? వెళ్ళండి...—" అన్నాడు రిసెప్షనిస్టు.

శంకరయ్య కదిలేటంతలో ఒక కుర్రాడు రిసెప్షనిస్టును సమీపించి "నన్ను రాజారాంగారు పంపించారు..." అన్నాడు. శంకరయ్య ఆగిపోయాడు.

"ఆయన రూమ్ ఖాళీ చేసేస్తున్నానని చెప్పమన్నారు. గదిలో సామానేమీ లేదుట. తాళం నాతో పంపించారు. గది అద్దె అడ్వాన్సుగా ఇచ్చారుటకదా!" అన్నాడు కుర్రవాడు.

రిసెప్షనిస్టు ఆశ్చర్యంగా "అతను నీకెలా తెలుసు?" అనడిగాడు.

"రోడ్డుమీద కనబడి తాళంచెవి ఇచ్చి వివరాలు చెప్పారు. ప్రతిఫలంగా తాళం కప్ప నన్ను తీసుకోమన్నారు. అది చాలా ఖరీదైనదీ, మంచిదీ అనికూడా చెప్పారు."

"బాగానే వుంది. నిన్నెలా నమ్మేది? ఏ పిక్‌పాకెటింగ్‌లోనో అతని ఎడ్రనూ, తాళంచెవీ నీకు దొరికి ఇలా అబద్ధమాడుతున్నావేమో?" అన్నాడు రిసెప్షనిస్టు.

"వేషం డాబుగా లేదు కాబట్టి చటుక్కున నన్నామాట అన్నారు. సరేలెండి. నేను చెప్పిన ఇతర విశేషాలున్నాయిగా. ఆయన గదిలో ఏమీ లేవు. వుంటే నేను జేబుదొంగనే అనుకోవచ్చు. లేకుంటే నేను అబద్ధం చెప్పినా మీకు నష్టమేమీ లేదుకదా!"

కుర్రాడు, రిసెప్షనిస్టు, శంకరయ్య - పద్ధెనిమిదో

నంబరు గదికి వెళ్ళారు. గది తలుపులు తాళంవేసి వున్నాయి.

"బాగుంది స్నేహితుణ్ని గదిలో పెట్టి తాళంవేసి మరీ వెళ్ళాడన్నమాట - ఏం పెద్దమనిషో?" అంటూ రిసెప్షనిస్టు తలుపు తాళంతీశాడు.

అతను తలుపులు తెరుస్తూంటే శంకరయ్యా ఊపిరి బిగబట్టాడు. గదిలో ఎటువంటి దృశ్యం చూడాల్సివస్తుందో నని ఆయన భయపడుతున్నాడు. చెల్లెలు వ్రాసినది నిజమే అయితే రవి ఇప్పుడీ గదిలో ఏ స్థితిలో వుంటాడు?

గది తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. వుత్రాడి మాటలు నిజమని ఋజువయింది. హోటల్ వారేర్పాటు చేసిన ఫర్నీచర్ మినహాయిస్తే అక్కడింకేమీ లేదు.

శంకరయ్యా మంచం క్రింద, బాత్‌రూంలోనూ కూడా వెతికాడు. రవి అక్కడ లేనందుకు ఆయన నిరుత్సాహపడ్డప్పటికీ తాత్కాలికంగా ఆయనకు తృప్తికూడా కలిగింది. రవికి అపకారం జరిగినట్లు ప్రత్యక్ష సాక్ష్యమేమీ లభించలేదు.

"నాకు తాళంకప్ప ఇప్పించగలరా?" అన్నాడు వుత్రాడు.

"ఏమిటి విశేషం? తాళంకప్ప ఏం చేసుకుంటావు?"

"మీ హోటల్లో మకాం చేయాలనుకునే ఇంకొకరికి అమ్ముకుంటాను."

రిసెప్షనిస్టు అనుమానంగా "ఆ తాళంకప్ప నాకు అమ్ముతావా?" అనడిగాడు. అందులో ఏమైనా రహస్యముండవచ్చునేమోనని అతనికి తోచింది.

"దానికేముందండీ - పది రూపాయలిచ్చి మీరే వుంచుకోండి." అన్నాడు వుత్రాడు.

అతనలాగనగానే రిసెప్షనిస్టు అనుమానం తొలగి పోయింది. "ఎందుకులే-నువ్వే అమ్ముకో" అని తాళం కప్ప తీసి కుర్రాడికిచ్చేశాడు. కుర్రాడు వెళ్ళిపోయాక గది బయట వున్న ఫోన్‌లో - "పదెనిమిదో నంబరు గది శుభ్రంచేసి మన తాళం వేసేయ్" అని ఎవరికో ఆదేశాన్నిచ్చాడు.

శంకరయ్య రిసెప్షనిస్టువంక అదోలా చూసి "మీ హోటల్లో ఎప్పుడైనా నేరాలు జరిగాయా?" అనడిగాడు. లేదంటే బాగుండునని అతననుకున్నాడు.

"చిల్లర నేరాలు జరగలేదు కానీ ఒకసారి హత్య జరిగింది. ఈరోజు రాజారాంలాగే ఒకతను మరొకర్తెని వెంటబెట్టుకు వచ్చి తన గదికి తీసుకువెళ్ళి చంపేశాడు. తర్వాత శవాన్ని ముక్క ముక్కలుగా కోసేసి చిన్న చిన్న పొట్లాలకింద కట్టి గది కిటికీలోంచి అవతల పారేసి, గది ఖాళీ చేసేసి వెళ్ళిపోయాడు."

రిసెప్షనిస్టు మాటలు వినేసరికి శంకరయ్య ప్రాణాలు పైనే పోయాయి. కొంపతీసి ఇప్పుడు రవి విషయంలో కూడా అలా జరగలేదుకదా! ఈ భయంలో ఆయన రిసెప్షనిస్టువంక దీనంగా చూసి "గదిలో వుండాల్సిన గోపీ స్నేహితుదేమయ్యాడంటారు? ఒకవేళ మీరు చూడని సమయంలో అతను బయటకు వెళ్ళే అవకాశం లేదంటారా?" అన్నాడు.

"అక్కరాలా లేదు." అన్నాడు రిసెప్షనిస్టు.

"అయితే అతను." శంకరయ్యకు నోట మాటరాలేదు.

"విషయం బయటపడేదాకా ఏమీ చెప్పలేంకదండీ- అయినా మా హోటల్లో ఒక ప్రత్యేకత వుంది. హత్య జరక్కుండా ఆపలేముకానీ - హంతకుడు మాత్రం తప్పిం

చుకోలేదు.'' అన్నాడు రిసెప్షనిస్టు.

శంకరయ్య కంగారుగా అతనివద్ద సెలవుతీసుకున్నాడు.

5

''ఏమిటన్నయ్యా—ఉత్తరం ముక్కైనా లేకుండా ఇలా ఊడిపడ్డావ్'' అంది శంకరయ్య చెల్లెలు వెంకట రత్నం.

''రాక తప్పతుందా—గోపీ మా యింటికొచ్చి రవిని తీసుకెళ్ళాడు'' అన్నాడు శంకరయ్య. ఆయన నా మాటలు చాలా బరువుగా అన్నాడు.

''అయితే ఏమయింది?''

''ఏమీ కాకడానికేముంది? నీ ఉత్తరం నాకు అంద వలసిన సమయానికి రెండ్రోజులాలశ్యంగా అందింది... ఇప్పుడంతా అయిపోయింది...'' అంటూ శంకరయ్య ఓసారి రుమాలుతో ముఖం తుడుచుకున్నాడు.

రత్నం అన్నగారివంక ఆశ్చర్యంగా చూసి ''నా ఉత్తరమా? ఎప్పుడు రాసింది?'' అనడిగింది.

శంకరయ్య మౌనంగా తన జేబులోంచి ఓ ఉత్తరం తీసి చెల్లెలి కందించాడు.

రత్నం ఆ ఉత్తరాన్నందుకుని చదివి శంకరయ్య వంక చూసి ''ఇదేం ఉత్తరం—ఇది నేను రాసింది కాదు'' అంది.

శంకరయ్య ఉలిక్కిపడి ''ఏమన్నావ్?...'' అనడి గాడు.

''బాగుందన్నయ్యా—ఈ వెధవు త్తరం చూడగానే ఏ వెధవో రాసుండాలని నువ్వనుకోవాలిగానీ—నిజమని నమ్ముతావా? నా కొడుకు ననుమానిస్తావా?''అంది రత్నం బాధగా.

శంకరయ్య జరిగిందంతా వివరంగా చెప్పి "ఈ పరిస్థితుల్లో ఏమనుకోవాలో చెప్పు" అన్నాడు.

రత్నం సాలోచనగా "గోపీ నాతో మా ఊరెడుతున్నట్లు చెప్పలేదు. ఎక్కడికో పిక్నిక్ వెళ్ళాలని చెప్పాడు. బహుశా రవినికూడా తీసుకువెడదామనుకున్నాడేమో—అయితే హోటల్లో ఎందుకు మకాం పెట్టాడు? విజయవాడలో బిజినెస్సని అబద్ధమెందుకాడాడు?... వింటూంటే నాకేదో భయంగా ఉంది కూడా..." అంది.

"అయితే ఈ ఉత్తరం నువ్వు రాయలేదంటావ్?" అన్నాడు శంకరయ్య ఆలోచిస్తూ.

"ఏ తల్లీ తన కొడుకుని హంతకుడిగా అనుమానిస్తూ ఉత్తరం రాస్తుంది చెప్పు."

అప్పుడే శంకరయ్యకింకో అనుమానం వచ్చింది. ఉత్తరంలో దస్తూరీ ఇంచుమించు తన చెల్లెలిదిలాగానే ఉంది. ఆమె ఉత్తరం గురించి తనకేమీ తెలియదంటోంది. ఆమె తనమీదనూ కూడా మంచి అభిమానమే ఉండాలి. తన కొడుకు రవిని హత్య చేస్తాడన్న అనుమానం రాగానే తనపై అభిమానంకొద్దీ ఆ విషయాన్ని ముందుగానే తెలిపి హెచ్చరించింది. ఒకసారి ఉత్తరం రాసేక—అదే తన కొడుకుని హంతకుణ్ణి చేయగల సాక్ష్యంగా గుర్తించి ఇప్పుడీ అబద్ధం ఆడుతోందేమో!

ఈ అనుమానంతో శంకరయ్య చెల్లెలివంక చూశాడు. ఆమె ముఖంలో అనుమానించవలసిన లక్షణాలాయనకు కనబడ్డాయి.

"గోపీ తిరిగివచ్చాడా?"

"ఇంకా రాలేదు" అంది రత్నం.

"ఎవరికీ ఏమీ కాకూడదనీ, ఈ ఉత్తరం అబద్ధం కావాలనీ భగవంతుణ్ణి ప్రార్థించడం మినహాగా ఇప్పుడు చేయగలిగిందేమీ కనబడడం లేదు. గోపి వస్తే మాత్రం నాకు తెలియజేయి" అన్నాడు శంకరయ్య, అక్కణ్ణించి హడావుడిగా కదులుతూ.

6

"మీకీ విషయం యెలా చెప్పాలో తెలియడం లేదు. నిన్నట్నించీ అమ్మాయి కాలేజీనుంచి ఇంటికి రాలేదు" అంది కామాక్షమ్మ భర్త గుమ్మంలో అడుగుపెట్టగానే.

శంకరయ్యకు కళ్ళు తిరిగినట్లయి—వెంటనే కుర్చీలో కూలబడి—"జరిగిం దేమిటో వివరంగా చెప్పు..." అన్నాడు.

"జరిగిం దేమిటో తెలిస్తే నాకుమాత్రం కంగారెందుకండీ. కాలేజీకి వెళ్ళింది. రాము కనుక్కొచ్చిందాన్నిబట్టి కాలేజీ వదిలిపెట్టేవరకూ అది కాలేజీలోనే ఉంది. తర్వాత ఒక్కర్తీ మామూలుగా ఇంటికని బయల్దేరింది. ఆ తర్వాతేం జరిగిందో తెలియదు. అదింటికి రాలేదు..." అంటూ పూర్తి చేసేసరికి కామాక్షమ్మకు యేడుపు వచ్చేసింది.

"అలా ఏడవకే—ఏదో ఒకటి చేయాలి—" అన్నాడు శంకరయ్య.

"అబ్బాయిజాడ ఇంతవరకూ తెలియలేదు. ఇప్పుడమ్మాయి మాయమయింది. అసలే ఆడపిల్ల. అప్రతిష్ట కూడాను..." అప్రతిష్ట ప్రసక్తి రాగానే కామాక్షమ్మ ఏడుపు బాధగా మారిపోయింది.

"ఇదీ ఆ గోపిగాడి పనేమో..." అన్నాడు శంక

రయ్య.

"వాటం చూస్తూంటే ఆ గోపీగాడు మన కుటుంబాన్ని సర్వనాశనం చేయాలనుకున్నట్లు తోస్తోంది. నాకు చాలా బెంగగా ఉంది. రాముని మనం జాగ్రత్తగా కాపాడుకోవాలి" అంది కామాక్షమ్మ.

"అంటే నీ ఉద్దేశ్యమేమిటి? మొదటి ఇద్దరూ ఏదో అయిపోయారనుకుంటున్నావా?" అన్నాడు శంకరయ్య బాధగా. బాధలోనే ఆయన కంఠంలో జీర ధ్వనించింది.

"అలా ఎందుకనుకుంటానండీ ..." అంది కామాక్షమ్మ.

"చూసి చూసి పోలీసు రిపోర్టివ్వలేకపోతున్నాను. కాబోయే అల్లుడి నల్లగి పెట్టినట్టవుతుంది. కన్నకూతురి బ్రతుకు బండలవుతుంది. కానీ రిపోర్టివ్వకపోతే__కన్న కొడుకూ, కూతురూ ఏమైపోతారోనని బెంగగా ఉంది" అసహాయంగా అన్నాడు శంకరయ్య.

"అయితే ఏం చేస్తారు?"

సరిగ్గా అదే సమయంలో శంకరయ్య ఇంటిముందో రిక్షా ఆగింది. రిక్షాలో ఎవరూ లేరు. రిక్షావాడో కవరు తీసుకుని లోపలకు వచ్చి "శంకరయ్యగారంటే మీరేనాండీ?" అనడిగాడు.

7

"నన్ను ఇద్దరు వ్యక్తులు ప్రేమించారు. వాళ్ళు గోపీ, రవి. కానీ నేను మాత్రం మీ అన్నయ్య రవినే ప్రేమించాను. ఆ ప్రేమే ఇప్పుడతని ప్రాణాలమీదకు తెచ్చింది. గోపీ అతన్ని చంపడానికి నిర్ణయించుకున్నాడు" అంది లక్ష్మి.

ఇద్దరూ నాకు కావలసినవాళ్ళే. అన్నయ్యా మాటుడైతే ఎంత బాధపడతానో-గోపీ హంతకుడైనా అంతే బాధ పడతాను నేను. ఈ రెండింట్లో ఏ ఒక్కటి జరగకూడదు. అందుకేకదా నీ మాటలమీద గౌరవముంచి-కాలేజీనుంచి తిన్నగా నీ దగ్గరకు వచ్చేశాను.'' అంది రమ. అలా అన్నప్పుడు జరిగిన సంఘటన ఆమె కళ్ళముందు మెదిలింది.

"నీ అన్నయ్య ప్రాణాలను రక్షించడం నీ వల్లనవుతుంది. నా మాటల్లో నమ్మకముంటే సాయంత్రం కాలేజీ వదలగానే మా ఇంటికిరా. అడ్రసిస్తాను.'' అంది లక్ష్మి ఆ రోజు మధ్యాహ్నం తనను కలుసుకుని.

అన్నయ్యేమయ్యాడో అని ఎంతో కంగారుపడుతున్న తను ఎక్కువగా ఆలోచించకుండా ఆ సాయంత్రమే వెళ్ళి లక్ష్మిని కలుసుకుంది. ఆమె కోరికపై తన ఉనికిని రహస్యం చేసింది. తల్లిదండ్రులు కంగారుపడకుండా ఓ ఉత్తరం కూడా పంపించింది. తను క్షేమంగా వున్నాననీ, తన గురించి పోలీసు రిపోర్టు ఈయవద్దనీ, రత్నం అత్తయ్యకు మాత్రం తను మాయమైనట్లు తెలియబర్చమనీ ఉత్తరం రాసింది తను.

"నేనెలాగో గోపీని మంచి మాటలతో లోబర్చుకుని-ఓ చోటికి తీసుకు వెడతాను. అక్కడ అతన్ని ప్రాణ భయానికి లోనుచేసి - రవి గురించిన వివరాలడుగుతాను. నువ్వు గోపీని రక్షించుకో. ఆ విధంగా గోపీ మనసులో నీకు చోటు లభిస్తుంది. అతనికి నీ మనసులో చోటు లభించడంతోపాటు నాపై ద్వేషం కలగడంకూడా ఆరంభమవుతుంది. అది జరిగితే చాలు - అతను నన్నూ, రవినీకూడా వదిలిపెట్టేస్తాను.'' అంది లక్ష్మి.

"కథగా వినడానికి చాలా బాగుంది. కానీ ఆచరణలో

ఎలా సాధ్యమవుతుంది?" అంది రమ.

లక్ష్మి నవ్వింది - "ఈ విషయం నేను కూలంకషంగా ఆలోచించాను. గోపీని కంగారుపెట్టడంకోసమే నిన్ను మాయం చేశాను. ఒకపర్యాయం అతను నా దగ్గరకువచ్చి తన్ను ప్రేమించి పెళ్ళిచేసుకోని పక్షంలో రవిని చంపగలనని బెదిరించాడు. అలాంటి పని చేయకూడదని అతన్ని నేను వేడుకున్నాను. అయితే తన్ను పెళ్ళి చేసుకోమన్నాడు. కుదరదని స్పష్టంగా చెప్పాను.

నేనంటే వేళాకోళంగా వుందేమో - నీకు భయం కలగడానికి కొన్నాళ్ళపాటు రవిని మాయం చేస్తాను. నీలో మార్పుకోసం కొన్నాళ్ళు ఎదురుచూసి ఆ తర్వాత అతన్ని చంపేస్తాను అని బెదిరించాడు గోపీ.

నేనూ నిర్లక్ష్యంగా - అయితే నేనూ రమను మాయం చేసి ఆ నేరం నీమీదకు తోసేస్తాను. నిన్ను నేరస్థుడిగా జైలుకు పంపడమే నా ఆశయంగా పెట్టుకుంటాను___అని అతన్ని బెదిరించాను. ఇప్పుడదే జరిగింది. అతను తప్పక నా దగ్గరకు వస్తాడు."

రమ ఆశ్చర్యంగా లక్ష్మివంక చూసి - నువ్వు చెప్పే కథవింటూంటే నువ్వా ఆడదానివని నాకు అనిపించడం లేదు" అంది.

"అది నా గొప్పతనం కాదు. ప్రేమకున్న బలం అలాంటిది" అంది లక్ష్మి.

8

"రమనేం చేశావో చెప్పు" అన్నాడు గోపీ.

"ఎందుకు చెప్పాలి?" అంది లక్ష్మి పెంకిగా.

గోపీ కోపంగా లక్ష్మివంక చూశాడు - "నేను అన్న మాట చేశానుగదా అని నువ్వూ అలాగే చేస్తే పులిని

చూసి నక్క వాత పెట్టుకున్నట్లే వుంటుంది.''

''పులి ఎవరో నక్క ఎవరో కాలమే తేలుస్తుంది'' అంది లక్ష్మి.

''తలిదండ్రుల కొక్కడే కొడుకుని. అల్లారుముద్దుగా పెరిగాను. అనుకున్నదల్లా సాధించడమే నాకు తెలుసు. రవిని నేను క్షమించలేను. పగ తీర్చుకుంటున్నాను. ఇందులో తప్పేమీ లేదు. నువ్వు నన్నర్థం చేసుకో. వేళాకోళాలాడి నన్ను రెచ్చగొట్టకు'' కోపం, బాధ, విసుగు మిళితం చేసిన కంఠంతో అన్నాడు గోపి.

''సరే నీ బాధ నువ్వు చెప్పుకున్నావు. కానీ నిన్నెలా అర్థంచేసుకోనేది. నీ ప్రేమకు అడ్డువచ్చాడని అతణ్ని చంపాలనుకొంటున్న దుర్మార్గుడివి నువ్వు. నిన్నే ఆడదీ ప్రేమించలేదు. నిజంగా ఏ ఆడదైనా ప్రేమించగలిగితే ఆమె మహోన్నతవ్యక్తి అనుకోవాలి'' అంది లక్ష్మి.

''నా గురించిన నిజం బాగా చెప్పావు. నన్ను మహోన్నత వ్యక్తులే కాని ప్రేమించలేరు. నువ్వు మహోన్నత వ్యక్తివి కాదని తెలుస్తూనే వుంది - నన్ను ప్రేమించక పోవటాన్ని బట్టి. నా దురదృష్టంకొద్దీ నిన్ను నేను ప్రేమించాను. నువ్వు నిజంగా ఆ రవిని ప్రేమిస్తూంటే - అతని ప్రాణాలు కాపాడ్డంకోసమైనా నన్ను ప్రేమిస్తావు. కానీ ఆ లక్షణాలుకూడా నీలో కనబడ్డం లేదు'' అన్నాడు గోపి.

''నేనంత బలహీనురాల్ని కాను. ప్రేమ లేనిచోట వివాహముండదు. రవి చచ్చిపోతే నేనూ చచ్చిపోతాను. కానీ అతన్ని బ్రతికించుకుని నీలాంటి దుర్మార్గుడి కిల్లాలు కాలేను. అందువల్ల అటువంటి ఆశలేమీ పెట్టుకోకు...'' అంది లక్ష్మి.

"నీతో నాకు మాటలేంకానీ...రమ సంగతి చెప్పు."

"రమను క్రూరంగా హింసించి, అవమానించి అది నీ ప్రతాపమేనని ఆమెను నమ్మించడమే కాక బయట ప్రపంచాన్ని కూడా నమ్మించగలను" అంది లక్ష్మి.

"అయితే రమ అమాయకురాలు. నామీద కోపాన్ని ఆమెపైన చూపిస్తే నువ్వు సాధించేదేమీ వుండదు సరి గదా - నీ రవి మనసింకా బాధపడుతుంది."

"మనుషులకైతేనే మనసులూ, మనసు గురించిన పట్టింపులూనూ - ప్రవర్తనతో నువ్వు మనిషివి కాదని తేలిపోయింది. నీపై పగ సాధించడానికి నేనూ నీ స్థాయికి దిగిపోతాను" అంది లక్ష్మి.

"మాటల్లో చాలా దూరం వెడుతున్నావు. కోపంవస్తే నేను..."

"ఒకసారి నీ వెనక్కు చూడు" అంది లక్ష్మి.

గోపీ వెనక్కు చూసుకుని ఉలిక్కిపడ్డాడు. వస్తాదుల్లాంటి మనుషులిద్దరు క్రూరమైన చూపులతో అతనివంకే చూస్తున్నారు.

"చూడు. ఇప్పుడు నువ్వు నా బందీవి. రవినెక్కడ దాచావో చెప్పేక - అక్కడ రవి మాకు దొరికేక - నీకు విముక్తి లభిస్తుంది" అంది లక్ష్మి.

"ఏమో అనుకున్నాను. నువ్వు గుండెలుతీసిన బంటువి" అన్నాడు గోపీ.

"కాదు. మరేదారీ లేకపోతే పిల్లికూడా పులి అవుతుంది" అంది లక్ష్మి.

9

"బావా!" అంది ఆశ్చర్యంగా రమ.

"నువ్విక్కడున్నావా?" అన్నాడు గోపీ ఆమెకంటె

ఎక్కువగా ఆశ్చర్యపడుతూ.

"అవును. నీకోసమే ఎదురుచూస్తున్నాను."

"నాకోసమేం?" అన్నాడు గోపి ఆశ్చర్యంగా.

గదిలోకి తొలేముందు లక్ష్మి అతన్ని హెచ్చరించింది. ఇరవైనాలుగు గంటల వ్యవధిలో అతను రవి అమ్మాకీ ఈయవలసి వుంటుందని.

"అన్నయ్యనేం చేశావ్ బావా!" అనడిగింది రమ.

"చెబితే విని సహించగలవా?" అన్నాడు గోపి చిరాగ్గా.

రమ భయపడింది కానీ – "చెప్పు!" అంది.

"అయితే విను. ఇప్పుడు నన్ను నేనెలా రక్షించుకోవాలో నాకే తెలియడంలేదు. మీ అన్నయ్య ఆచూకీ చెప్పకపోతే నన్ను చంపేస్తానంది లక్ష్మి. మీ అన్నయ్యని ఆరోజే చంపేశాను నేను." అన్నాడు గోపి.

రమ కెవ్వున కేక వేసింది. ఆ తర్వాత ఆమెకు కళ్ళు తిరిగినట్లనిపించింది. తేరుకున్నాక కూడా కొద్ది నిముషాల సేపు మాట రాలేదామెకు. భయంభయంగా గోపివంక చూసి – "నిజమే చెబుతున్నావా నువ్వు?" అనడిగింది.

"ఔనన్నా కాదన్నా అది నిజమో అబద్ధమో నీకెలా తెలుస్తుంది?" అన్నాడు గోపి.

అతను సమాధానం చెప్పిన పద్ధతిని బట్టి, తన అన్నయ్య బ్రతికే వున్నాడని రమకు తోచింది. "నేను నిన్నికక్షనుంచి తప్పించగలను. తెలుసా?" అంది.

"ఏలా?"

"లక్ష్మి నిన్ను బందీని చేయలేదు. ఇది నీకు నాపై అనురాగం పుట్టించడానికి లక్ష్మి పన్నిన పన్నాగం..." అంటూ వివరించింది రమ.

గోపి ఆశ్చర్యంగా విని "నువ్విలా చెప్పడంకూడా మీ పన్నాగంలో ఒక భాగం కాదుగదా" అన్నాడు.

"కాదు. ఈ విధంగా నీ ప్రేమ సంపాదించడం నాకు నచ్చలేదు. ఆలోచిస్తూంటే అన్నయ్య చాలా పెద్ద తప్పు చేశాడనిపిస్తోంది. నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నా ననుకుని, నువ్వు ప్రేమించిన లక్ష్మిని నీకాక్కుండా తను ప్రేమించేశాడు. నీ మనసులో ఇంకో అమ్మాయుందని తెలిసి కూడా అన్నయ్య నిన్ను తన చెల్లెలికి భర్తగా చేయాలనుకున్నాడంటే - అది చాలా పెద్ద తప్పు. లక్ష్మి నాకిచ్చిన అవకాశాన్నింకో విధంగా ఉపయోగించుకుని నిన్నికక్కణ్నుంచి విడిపిస్తాను. అందుకు ప్రతిఫలంగా నువ్వు నాకో చిన్న వుపకారం చేయాలి. నా అన్నయ్యను నాకు అప్పజెప్పు. వాడు లక్ష్మిని మరిచిపోవడమేకాక-లక్ష్మి నిన్ను పెళ్ళి చేసుకునేందుకు ఒప్పుకునేలా చేస్తాను" అంది రమ.

"నమ్మవచ్చా నీ మాటలు?"

"బావా - నీమీద మనసులేని అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకోవచ్చు. కానీ నామీద మనసులేనివాణ్ని పెళ్ళి చేసుకోవాలని నేననుకోను" అంది రమ.

ఆ మాటలకు గోపి ఆలోచనలో పడ్డాడు-"మంచి దెబ్బ తీశావ్ నామీద! అయితే రవిని నేను రక్షించగలనో లేనో తెలియదు. ఇప్పటికే వాడు మృత్యుముఖంలోకి వెళ్ళి వుండాలి."

"ఏం-ఏమయింది?" ఆత్రుతగా అడిగింది రమ.

"చెబుతున్నా విను..." అంటూ ప్రారంభించాడు గోపి.

10

"గోపికి ఒకరోజున ఒక పర్సు దొరికింది. ఏ జేబు దొంగో ఎవరి దగ్గరో కొట్టేసి – అందులో డబ్బు తీసుకుని తర్వాత అవతల పారేసి వుంటాడు.

దొరికిందికదా అని తీసిచూసిన గోపికి ఆ పర్సులో ఓ కాగితంపైన ఇంగ్లీషులో కొన్ని వివరాలున్నాయి. ఆ జేబు దొంగకు ఇంగ్లీషు రాదనుకోవాలి. వచ్చి వుంటే ఆ కాగితాన్ని తప్పక దగ్గరుంచుకునేవాడు.

ఆ కాగితంలో రాసి వున్న ప్రకారం పది లక్షల రూపాయల విలువగల వస్తువులో, డబ్బో ఊరి చివర పాడుపడ్డ దేవాలయంలో వున్నాయి. అందుకేవో ఒకటి రెండు గుర్తులున్నాయి.

ఆ కాగితాన్ని వేరే దాచిపెట్టి, ఆ గుర్తులను కంఠతా పట్టి, అతనోసారి ఆ దేవాలయానికి వెళ్ళి శోధించడం మొదలుపెట్టాడు. అతనలా శోధిస్తూండగా ఒక వ్యక్తి అతన్ని భుజంతట్టి పలకరించి "ఏం చేస్తున్నావిక్కడ?" అనడిగాడు.

"చెప్పకూడదు. రహస్యం" అన్నాడు గోపి.

ఆ మనిషి అక్కడే నిలబడి గోపిని పరిశీలిస్తూ వుండిపోయాడు. గోపికిబ్బంది అనిపించి – "నీ కింకేం వేరేపని లేదా?" అనడిగాడు.

"లేదు..." అన్నాడు ఆ మనిషి.

"సరే__అయితే నాకు వేరే పనుంది" అని గోపీ అక్కణ్ణించి కదలబోగా ఆ మనిషి పట్టుకుని అతన్ని ఆపి "మళ్ళీ యెప్పుడూ యిక్కడికి రానని మాటివ్వు!" అన్నాడు.

"ఎందుకివ్వాలి?"

"ఇవ్వకపోతే ఇప్పుడే చస్తావ్..."

"నా మాటమీద నమ్మకమేమిటి?"

"అది నీ కర్మ. ఎప్పుడు మాటతప్పి ఇక్కడికి వచ్చేవో—అప్పుడే చస్తావ్."

గోపికి చటుక్కున ఏదో తోచి "ఇక్కడ ఎవరైనా ఎవరైనా చంపినా ఏ ప్రమాదమూ ఉండదు కదూ?" అన్నాడు.

"అవును. ఉండదు కాబట్టే నేను ధైర్యంగా చంపగలను."

"అయితే ఒక్క చిన్న ఉపకారం చేసిపెట్టు. వస్తే ఇంకోసారి మళ్ళీ ఇక్కడకు వస్తాను. ఒక్కసారిమాత్రమే వస్తాను. నాకో బద్ధ శత్రువున్నాడు. వాణ్ణి చంపడానికి మంచిచోటుకోసం వెదుకుతున్నాను. ఒక్కసారి రావడానికి మాత్రం అనుమతివ్వగలవా?" అన్నాడు గోపి.

ఆ మనిషి గోపీ వంక చిత్రంగా చూసి "సరేలే—వెళ్ళు! పిచ్చిపిచ్చి ఆలోచనలు మాని ఇంటికెళ్ళి అల్లపురసం తాగు" అన్నాడు.

గోపి ఇంటికెళ్ళి అల్లపురసం తాగకపోయినా బాగా ఆలోచించాడు. అంతక్రితమే అతనూ, రవీ లక్ష్మి విషయంలో గొడవపడ్డారు. లక్ష్మి రవిని ప్రేమిస్తున్నదని తెలియగానే గోపీకి ఆమెపై విరక్తి కలిగి తాత్కాలికంగా ఆడవారిపైనే విరక్తి ఏర్పడింది. రవి విషయంలో అతను కొంతవరకూ సమాధానపడ్డాడు.

తర్వాత అతను రవిని పిలిచి తనకు దొరికిన కాగితం సంగతీ, ఆ దేవాలయం దగ్గిర జరిగిన అనుభవమూ అతనికి వివరించి చెప్పాడు.

రవి అంతా విని ఆ దేవాలయానికి యింకొకసారి వెళ్ళక తప్పదన్నాడు.

అయితే అందులో ప్రాణ ప్రమాదమున్నదని ఇద్దరకూ తెలుసును. అందుకని ఇద్దరూ కలిసి బాగా ఆలోచించారు. ఒక పథకం రూపొందించారు.

ఆ ప్రకారం రవికీ గోపికీ శత్రుత్వ మేర్పడినట్లు వారి దగ్గర బంధువులు కూడా భావించాలి. అందుకు కారణం లక్ష్మి అని ప్రచారం కావాలి. ఆ తర్వాత గోపి రవిని తీసుకుని మాయమవుతాడు. రవి దేవాలయంవద్దకు వెళ్ళ వస్తూంటాడు. ఎవరికీ దొరక్కపోతే ఫర్వాలేదు. ఎవరికైనా దొరికితే అమాయకంగా ముఖంపెట్టి "ఇక్కడేవో చరిత్ర ప్రసిద్ధిగాంచిన శిథిలాలున్నాయని యెవరో చెప్పారు" అంటాడు. రవి ఎమ్మే ఆర్కియాలజీ చదువుతున్నాడు కాబట్టి ఆ మాటలు యెవరైనా సరే నమ్ముతారు.

గోపి చెప్పిన ప్రకారం రెండు మూడురోజులు రవి అక్కడకు వెళ్ళివచ్చాడు. అక్కడ అతనికెవరూ తగలేదు. బాగా పరిశోధించి ఆ కాగితంలోని గుర్తుల ప్రకారం ఒక సొరంగ మార్గాన్ని కనుగొన్నాడు. దేవాలయ మంటప ప్రాంగణంలో ఆ రహస్య ద్వారముంది.

అతను చెప్పిన గుర్తులన్నీ విని గోపీకూడా ఒకరోజు ఒంటరిగా అక్కడికి వెళ్ళివచ్చాడు. రవి చెప్పినట్లుగానే అక్కడో సొరంగమార్గం ఉంది. అందులోకి వెళ్ళడానికి తనకీ ధైర్యం చాలలేదు. తిరిగి వద్దామనుకుంటూండగా దురదృష్టవశాత్తూ అతనికి మళ్ళీ ఆ మనిషి తటస్థపడ్డాడు.

"మళ్ళీ వచ్చావ్—నీకు చావు తప్పదు" అన్నాడా మనిషి.

"చావుకోసం కాదు—నేను నీకోసమే వచ్చాను" అన్నాడు గోపి.

"నా పేరే మృత్యువు" అన్నాడు ఆ మనిషి.

"అందుకే—మృత్యువైతే మాత్రం ఆయువున్నవాడి నేమీ చేయలేదు కదా. ఆయుష్షుతీరిన వాడొకడున్నాడు. వాడే నా శత్రువు. చరిత్ర పరిశోధనకు మంచి శిథిలాలున్నాయని అతన్నిక్కడకు పంపుతాను. నువ్వతన్ని చంపేసేయ్" అన్నాడు గోపి.

"నేనేమైనా కిరాయి గూండా ననుకున్నావా?" అన్నాడా మనిషి.

"అలా ఎందుకనుకుంటాను? మృత్యువునని నువ్వే గదా చెప్పావు" అన్నాడు గోపి.

ఆ మనిషి మాట్లాడకుండా—గోపివంక కాసేపు కోపంగా చూశాడు. తర్వాత నెమ్మదిగా "నువ్వన్నీ నిజాలే చెబుతున్నట్లు ఋజువయింది కాబట్టి గానీ లేకుంటే యెప్పుడో నిన్ను చంపేసి ఉండేవాణ్ణి!" అన్నాడు.

తనగురించి అతను ఆరాలు తీశాడనీ—తమ పథకం ఫలించిందనీ గోపీ గ్రహించి సంతోషించాడు. అయితే ఆ మనిషెవరా అన్నది అతనికి తెలియలేదు. పోయేదే ముందనుకుని "నువ్వెవరో తెలుసుకోవచ్చా?" అనడిగాడు.

"బ్రతికుండగా తెలుసుకోలేవు. తెలుసుకున్నాక బ్రతకలేవు."

"అయితే నువ్వెవరో చెప్పొద్దుకానీ—రేపు నా శత్రువిక్కడికి వస్తాడు. అతనికి చెప్పు" అన్నాడు గోపి.

"నీ శత్రువు నీ మాట ఎందుకు నమ్ముతాడు?"

"అతనికి నేను శత్రువునని తెలియదు."

"చూడు. నీ మేలుకోరి చెబుతున్నాను. ఇంకో మని

షిని చంపాలనుకోవడం మృత్యువుకే కానీ మనిషికి తగదు'' అన్నాడతను.

గోపి అక్కడ్నించి వచ్చేశాడు. రవితో కలిపి చర్చించాడు.

పదిలక్షల రూపాయలమీద ఆశ ఒక్కటేకాదు. గోపి తన చెల్లెలిని పెళ్ళి చేసుకుంటాడన్న ఆశ కూడా తోడుకాగా రవి ఆ సారంగం వ్యవహారం తేల్చేయదల్చుకున్నాడు.

నిన్నటి దినమే అక్కడకు వెళ్ళాడు. ఇంతవరకూ అతని జాడ లేదు.

ఈలోగా గోపీ ఎలిబీకోసం తను ప్రయత్నిస్తున్నానని ఆలయం మనిషి అనుకోవడంకోసమని — ఓసారి టాక్సీ చేయించుకుని తన ఊరు వెళ్ళివచ్చాడు. అక్కడ రమ మాయంకావడం గురించి తెలిసింది. ముందు కంగారు పడ్డప్పటికీ అతనికి లక్ష్మి మాటలు గుర్తుకువచ్చాయి. ఆమె దగ్గరకు వచ్చి ఇలా చిక్కుకున్నాడు.

11

''అంతా బాగానే ఉందికానీ — నీ పథకం గురించి కొంతలో కొంత అత్తయ్యకూ నాన్నగారికీ తెలియజేయాల్సింది'' అంది రమ.

''అలా చేస్తే అటు మా అమ్మా, ఇటు మీ నాన్నా కూడా నిమ్మకు నీరె త్తినట్లుంటారు. అప్పుడు డబ్బు మాకు చిక్కే అవకాశంలేదు.''

''దేవాలయందగ్గరున్న ఆ మనిషి ఆ డబ్బుకు కాపలా ఉన్నాడేమో'' అంది రమ ఆలోచిస్తూ.

''ఆ డబ్బుకూ ఆ మనిషికీ సంబంధముండే అవకాశం లేదు.''

"అయితే అన్నయ్యిప్పుడు ప్రమాదంలో ఉన్నాడంటావా?"

"అనుకోను. ఆ మనిషి నాకు పచ్చి దుర్మార్గుడిలా కన బడలేదు. అయితే అన్నప్రకారం రవి యెందుకు తిరిగి రాలేకపోయాడో తెలుసుకోవాలి. ఈ వివరాలన్నీ ముందుగా ఇంకెవరికీ తెలియనివ్వకూడదనీ అనుకున్నాం కానీ తప్పలేదు."

"బావా_ఈ కథంతా తెలియక నిన్నో దుర్మార్గుడిగా భావించాను. నేనే కాదు. అంతా అలా భావించారు..."

"అదే నాకు మేలయింది. ఓ విధంగా చూస్తే నేను దుర్మార్గుడినే. డబ్బుమీది భ్రమతో అమ్మ మనసూ, అత్తయ్యా, మామయ్యల మనసులూ కష్టపెట్టాను. లక్ష్మికీ నీకూ మానసిక క్షోభ కలిగించాను. రవిని ప్రమాదంలో ఇరికించాను."

"తర్వాత ఈ విషయాలన్నీ మాట్లాడుకుందాం. ముందు అన్నయ్యని రక్షించే మార్గం చూడాలి. పద__ పోదాం."

"ఇక్కణ్ణించి తప్పించుకోగలమంటావా? నా మాటలు లక్ష్మి నమ్ముతుందంటావా?"

"ఇవి మన ఇంటివిషయాలు. ఇందులో పోలీసుల ప్రసక్తి ఉండరాదని భావించి లక్ష్మి తన బాబాయి సహాయం కోరింది. ఆయన ఆమెకు అన్నివిధాలా సాయ పడుతున్నాడు. ఆయన సాయంతోనే లక్ష్మి నిన్ను బంధించగలిగింది. అయితే నీకు నామీద ప్రేమ కలిగించడంకోసం నిన్ను తప్పించగలశక్తికూడా నాకిచ్చింది. ఇప్పుడు మనల్ని అడ్డేవారెవ్వరూ లేరు. ప్రేముకు పక్క

దార్లు తొక్కడం ఇష్టంలేక నీకు నిజం చెప్పేశాను. పోదామా?" అంది రమ.

"నీ మాటల్లోని నిజాయితీ కళ్ళు చూసి తెలుసుకో గలిగాను. అందుకే నేను నిజం చెప్పాను..." అన్నాడు గోపి.

12

"ఎవర్నాయనా నువ్వు?" అన్న ప్రశ్న విని రవి ఉలిక్కిపడి వెనక్కి తిరిగాడు. ఒక ఆజానుబాహు డతనికి దర్శనమిచ్చాడు.

"ఆర్కియాలజీ నా సబ్జెక్టు. పరిశోధనలు చేయడానికిక్కడకు వచ్చాను" అన్నాడతను ఆ మనిషివంకే పరీక్షగా చూస్తూ.

"అలాంటి పరిశోధన లిలాంటిచోట చేయడం ప్రాణాలకే ప్రమాదం. ఇక్కడేముంటాయ్—ఎవరో నిన్ను హత్య చేయాలని సంకల్పించి ఇక్కడకు పంపించి ఉంటారు."

"అలాగనకండి - ఇక్కడ నేనో సొరంగం కనుగొన్నాను."

ఆ మనిషి ఆత్రుతగా "నిజంగానా ...?" అన్నాడు.

"అవును. అందుకే నాకీ ప్రదేశంపై ఆశక్తి పెరిగింది" అన్నాడు రవి. ఆ మనిషి అతని భుజంతట్టి "అయితే నాకా సొరంగం చూపిస్తావూ?" అన్నాడు.

"చూపించను. అందులో ఏదైనా పెద్ద నిధి వుండవచ్చునని నాకు తోస్తోంది. నిధి నింకొకరితో పంచుకోవడం నాకిష్టంలేదు."

"నాకు డబ్బాశలేదు. ఊరికే చూడాలనుంది. అంతే!

చూపించావంటే డబ్బంతా నీకే వదిలేస్తాను" అన్నాడా మనిషి.

"అసలు నువ్వెవరు? ఇక్కడెందుకున్నావ్" అన్నాడు రవి.

"నేనెవరో బ్రతికుండగా తెలుసుకోలేవు. తెలుసుకుని బ్రతకలేవు. అందుకని ఆ విషయం గురించి ఆలోచించకు."

"నువ్వెవరో చెప్పొద్దుగానీ-నీకు సారంగంతో ఏదో పని ఉంది. నేను ఆ సంగతి చెప్పగానే నీ కళ్ళు వెలిగిపోయాయి. చాలా కాలంగా ఎదురుచూస్తున్నది దొరికినట్లు ముఖం పెట్టావు. ఆ పనేమిటో చెప్పు-"

"ఇక్కడొక సారంగం ఉంది. దాని ఉనికి తెలిసిన వ్యక్తి ఒక్కడే ఉన్నాడు. అతని అతను, నాకు మధ్యవర్తి ద్వారా పంపాడు. దురదృష్టవశాత్తూ ఆ మధ్యవర్తి ఆ వివరాలున్న కాగితాన్ని పారవేశాడు. అప్పట్నించీ నా మకాం ఇక్కడకు మార్చాను. ఆ కాగితం యెవరికైనా దొరికి ఆ సారంగం ఉనికి కనుక్కునేందుకు ఇక్కడికి వస్తారుగదా అని నా ఆశ."

"అయితే యింకేం-అందులో ఏముందో నీకు తెలుసు. రాత్రింబవళ్ళిక్కడే ఉండి కాపలా కాస్తున్నావు కాబట్టి ఆ సారంగంలో అత్యంత విలువైన వస్తువేదో ఉండి ఉండాలి. అది నా కెలాగూ దక్కనియ్యవు నువ్వు. అలాంటప్పుడు సారంగం గురించి చెప్పడం పెద్ద రిస్కే అవుతుంది" అన్నాడు రవి.

"ఆ సారంగంలో ఉన్నది విలువైనదే. అందులో సందేహం లేదు. కానీ అది నీ కెందుకూ పనికిరాదు" అన్నాడు ఆ మనిషి.

"నీ మాటలు నేను నమ్మను."

"నమ్మినా నమ్మకపోయినా నువ్వు సారంగం చూపించాల్సిందే-లేకపోతే..." అంటూ ఆ మనిషి చటుక్కున రివాల్వర్ తీశాడు.

రవి చలించలేదు. "సారంగం గురించి తెలిసిన ఒకే ఒక వ్యక్తిని నేను. నన్ను నువ్వు చంపలేవని తెలుసు" అన్నాడు మొండిగా.

ఆ మనిషి రివాల్వర్ జేబులో వేసుకుని "నువ్వు చాలా మొండివాడివి. నీకూ నాకూ పనికివచ్చే ఉపాయమొకటి చెబుతున్నాను. నా జేబులో తాడుంది. దాంతో నా కాళ్ళూ చేతులూ కట్టేసేయ్. అనుమానముంటే రివాల్వర్ కూడా నీ దగ్గరే ఉంచుకో. సారంగం ఎక్కడుందో చూపించు. సారంగంలోఉన్న విలువైన సామానంతా నువ్వే తీసుకెళ్ళు. తర్వాత నా తంటాలేవో నేనే పడతాను. వెళ్ళేటప్పుడు-ధైర్యముంటే నన్ను కట్లు విడిపించి వెళ్ళు. లేదా అలాగే వదిలేసి వెళ్ళు" అన్నాడు.

రవి రెండు నిముషాలు ఆలోచించాడు. సారంగంలోనికి వెళ్ళాలని అతనికీ కోరికగా ఉంది. ఇంతకుమించి వేరే ఉపాయమేదీ ఉన్నట్లు లేదు. అతను ఆ మనిషికి కాళ్ళూ చేతులూ కట్టేసి రివాల్వర్ జేబులో వేసుకున్నాడు. తర్వాత మంటపంలోకి వెళ్ళి అక్కడ ఓ స్తంభంలో మలచబడిన ఓ బొమ్మను కదిపాడు.

చిత్రంగా ఆ బొమ్మ కదిలింది. మంటపం మధ్యలో సారంగం ఏర్పడింది.

రవి కొద్దిక్షణాలు మాత్రమే తటపటాయించి సారంగంలోకి దిగాడు. దిగడానికి లోపలకు మెట్లున్నాయి. అలా

అతను ఓ పాతిక మెట్లు దిగేక నేల తగిలింది.

అంతా చీకటిగా వుంది. రవి ఓ పర్యాయం కళ్ళు నులుముకుని చుట్టూ చూశాడు. ఏమీ కనబడడం లేదు.

ఎటు అడుగులు వేయాలా అని అతను ఆలోచిస్తూండగా ఎవరో వెనకనుంచి అతన్ని గట్టిగా పట్టుకున్నారు. రవి పెనుగులాడేలోగా అతని ముక్కువద్ద ఏదో బలంగా అదమబడింది.

అతనికి స్పృహ తప్పింది.

13

"నాకేమీ భయం లేదు_మనం ఇంకెవరి సహాయమూ అర్థించకుండా ఆ ఆలయంవద్దకు వెడదాము" అంది రమ.

గోపీ ఆమెవంక ఆశ్చర్యంగా చూసి__"నువ్వెందుకు_ అక్కడిదాకా" అన్నాడు.

"తోడు" అంది రమ__"ఒకోసారి ఆపదనుంచి తప్పించుకునేందుకు మగాడి తెలివికంటె ఆడదాని అందం పనికొస్తుంది."

అసలు కారణం అదికాదనీ ఆమె తనను నమ్మడంలేదనీ గోపీ గ్రహించాడు. తన మాటలన్నీ నిజమని ఋజువు చేయాలంటే ఆమెనుకూడా తీసుకు వెళ్ళాలి _ "సరే_ అయితే పద" అన్నాడు గోపి.

ఇద్దరూ కాలినడకన ఊరి చివరి శిథిలాలయానికి వెళ్ళారు.

అక్కడ మంటపంలో పడివున్న రవినిచూసి ఇద్దరూ ఆశ్చర్యపోయారు. రమ చటుక్కున వంగి అతని ముక్కు వద్ద వేలుపెట్టి "అమ్మయ్య! బ్రతికే వున్నాడు" అంది.

గోపీ ముఖంలోకూడా వెలుగు కనబడింది. ఇద్దరూ కలిసి రవికి స్పృహ తెప్పించడానికి రకరకాల ప్రయ

త్నాలు చేశారు. రవి చాలా మత్తులో వున్నాడు.

గోపి అతని జేబులో తడిమాడు. రవి చొక్కా జేబులోనే ఓ మడతల కాగితముంది. గోపి అది విప్పి చదివాడు. అతని కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో పెద్దవయ్యాయి. "రమా - ఇది విను" అంటూ చదవడం మొదలుపెట్టాడు.

"డియర్ ఫ్రెండ్స్ గోపీ అండ్ రవీ—

మీరు మాకు చేసిన సహాయానికి శతాధిక ధన్యవాదాలు. మీరు కలగ జేసుకుని వుండకపోతే నిష్కారణంగా కొన్ని ప్రాణాలు సజీవసమాధిలో నాశనమై పోయేవి.

మేము సి.బి.ఐ.కి. చెందినవాళ్ళం. ఇది మా రహస్య కేంద్రంగా ఏర్పాటు చేసుకుని వ్యవహారాలు చూసుకుంటున్నాం. సొరంగంలో సుమారు నెలరోజులకు సరిపడ ఆహార పదార్థాలు నిలవుంచుకుంటాము. పూర్వ కాలంలో ఈ సొరంగం ఎందుకు రూపొందించబడిందో తెలియదు కానీ - మాకు బాగా ఉపయోగపడింది.

మేము కొన్ని ప్రయోగాలు చేస్తూ కొంతకాలంగా లోపల వుండిపోయాం. లోపల వుండబోయే ముందు ఊళ్ళోకి వెళ్ళి ఒక మనిషికి కాగితాన్నిచ్చి - మా స్నేహితుడొకడికి కబురంపాము.

దురదృష్టవశాత్తూ ఆ కాగితం పోయింది. మా మనిషి మాకోసం ఇక్కడ మాటు వేశాడు. లోపల్నుంచి సొరంగం తలుపు తెరిచే వీలులేదు. అది పూర్తిగా దెబ్బ తిని వుంది.

ఎన్నో ప్రయత్నాలు చేసి మేము విఫలులమై అతని రాకకోసం ఎదురుచూస్తున్నామనీ అతనికి తెలియదు. ఎన్నాళ్ళిలా సొరంగంలో బందీలుగా ఉండాలో తెలియక

మేమే అతి తక్కువ ఆహారాన్ని తీసుకుంటూ-పొదుపుగా వాడుకోసాగాము.

ఇలా వుండగా ఒకరోజున సొరంగం తలుపు తెరుచుకుని, మేము ఆ విషయాన్ని గ్రహించేటంతలో మళ్ళీ మూసుకుపోయింది. మా మనిషి వచ్చాడు కానీ ఏ కారణం వల్లనో లోపలకు రాలేకపోయాడని అనుకున్నాం.

ఇంతకీ జరిగినదంతా రవిద్వారా తెలిసింది. ధనాశతో నైతే నేం - మీ ఇద్దరూ వేసిన పథకం అద్భుతమైనది. సి.బి.ఐ.కి చెందిన మా మనిషినే బోల్తా కొట్టించగలిగిన మీ ప్రతిభకు మా జోహార్లు. ఇరవై లక్షలపై ఆశపెట్టుకున్న మీరు ఉడతాభక్తిగా ఎంతో కొంత బహుమతి ఇవ్వడం మా కనీస కర్తవ్యం. మీకోసం సొరంగంలో ఒక అద్భుతమైన కానుక ఎదురు చూస్తోంది. వెళ్ళి స్వీకరించండి..."

గోపీ చదివినదంతావిని "వ్యవహారం చాలా తమాషాగా వుంది" అంది రమ.

"నాకు మాత్రం అంతా అయోమయంగా వుంది" అన్నాడు గోపి.

"రవికి స్పృహ వస్తే అన్నీ తెలుస్తాయి" అని రమ అంటూండగా రవి కాస్త కదిలాడు. ఇద్దరూ అతన్ని కదిపి, కుదిపి ప్రయత్నించగా మొత్తంమీద అతను లేచి కూర్చున్నాడు. పూర్తిగా మత్తు విడడానికి అతనికి అయిదునిముషాలు పట్టింది.

"గోపి, రమ తాము చెప్పవలసింది చెప్పేక తన అనుభవాన్నితను వివరించాడు. "నేను సొరంగంలోకి వెళ్ళగానే ఎవరో నన్ను బంధించి స్పృహ పోగొట్టారు. నాకు స్పృహ వచ్చేసరికి ముగ్గురు మనుషులు నా చుట్టూ ఉన్నారు. వాళ్ళు తాము సీబీఐకి చెందినవారమనీ, ఇంత

కాలమూ ఇది తమకు రహస్యస్థావరంగా ఉంటోందనీ, ఇకమీదట ఆ అవకాశం లేదనీ చెప్పి నా గురించి వివరాలడిగారు. వాళ్ళు సీ.బీ.ఐ వారని తెలియగానే నేను అన్నీ నిజాలే చెప్పాను. నాకు మంచి ఆహారం పెట్టారు. తర్వాత మళ్ళీ స్పృహ తప్పించారు..."

"వాళ్ళు మనకోసం ఏం బహుమతి పెట్టారో చూడాలి" అన్నాడు గోపీ ఆత్రుతగా.

"సొరంగం తెరవడం క్షణాలమీద పని" అంటూ ఉత్సాహంగా లేచాడు రవి.

అతను ఒక స్తంభం దగ్గరకు వెళ్ళి బొమ్మను కదిపేసరికి మంటపం మధ్యలో సొరంగం ఏర్పడింది. ఆశ్చర్యంగా చూశారు గోపి, రమ—ఇద్దరూ.

గోపీ చటుక్కున సొరంగంలోకి దిగబోయాడు.

"ఆగండి" అంది రమ-"ఎవరూ సొరంగంలోనికి వెళ్ళవద్దు."

"ఏం ఎందుకని?" గోపి, రవి-ఇద్దరూ అప్రయత్నంగా అన్నారు.

"ఎందుకో చెప్పలేను కానీ - నా మనసు ప్రమాదాన్ని శంకిస్తోంది." అంటూ ఆమె కాస్త దూరంగా వెళ్ళి మంటపం చుట్టూ పరిశీలించసాగింది.

గోపి, రవి కూడా లోపలకు వెళ్ళకుండా రమ దగ్గరకి వెళ్ళారు. వాళ్ళు రమ దగ్గరకు వెళ్ళిన మరో నిముషంలో పెద్ద ప్రేలుడుధ్వని వినిపించింది. ముగ్గురూ ఉలిక్కిపడి అటు చూసేసరికి, మంటపం కూలిపోయింది.

కాసేపు ఎవ్వరికీ నోట మాటరాలేదు.

"ఎలా తెలిసింది నీకు?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు గోపి రమను.

"ఏదో ప్రమాదముంటుందని అనుకున్నాను కానీ ఇలా

జరుగుతుందని నేనూ అనుకోలేదు. చుట్టుపక్కల ఇంకా మనుషులున్నారేమో, మనల్ని ఎవరైనా గమనిస్తున్నారో చూద్దామని ఇలా వచ్చాను. అంతే!'' అంది రమ. ఆశ్చర్యం ఆమె కళ్ళలో కూడా స్పష్టంగా కనబడుతోంది.

"అసలు మేమిద్దరమూ ఊహించని ప్రమాదాన్ని నువ్వెలా ఊహించేవే'' అంటూ చెల్లెల్నడిగాడు రవి.

"వాళ్ళు నిజంగా మీకు బహుమతి యివ్వాలనుకుంటే అది నీకే ఇచ్చి మర్యాదగా ఊళ్ళోకూడా దిగబెట్టి వుండే వారు. అలా చేయకుండా నీకు స్పృహతప్పించి, నీ జేబులో చీటీ పెట్టారంటే అందుకు వేరే ఉద్దేశంముండి వుండాలి. నీ కోసం బావిక్కడికి వస్తాడని వాళ్ళకు ఎలాగూ తెలుసు. సారంగంలో మీ ఇద్దరికీ ప్రమాదం జరిగే ఏర్పాటేదో చేసి వుంటారనుకున్నాను. కానీ ఇలా సారంగం తలుపులు తెరుచుకుని కొద్ది నిముషాలకు పేలే విధంగా బాంబు ఏర్పాటు చేస్తారని అనుకోలేదు'' అంది రమ.

"సీ.బీ.ఐ వాళ్ళు దేశపౌరులనిలా హత్యచేయాలనుకోవడం'' అంటూ గోపీ ఏదో అనబోతుండగా—

"వాళ్ళు సీ.బీ.ఐ వాళ్ళని నిన్నెవరు నమ్మమన్నారు?'' అని నవ్వింది రమ. "వాళ్ళే స్మగ్లర్సే అయ్యుంటారు. వాళ్ళ దురదృష్టంకొద్దీ మీకు స్థావరం తెలిసిపోయింది. ఇక్కణ్నించి మకాం ఎత్తేశారు'' అంది రమ.

"అంతే నంటావా — అయిన పక్షంలో వాళ్ళే మయ్యారో? మళ్ళీ మన జోలికి వస్తారేమో..'' అన్నాడు రవి.

"అదంతా వేరే కథ. ప్రస్తుతానికి ఈ కథ ముగిసింది కదా—పదండి పోదాం'' అంది రమ.

—:ఐపోయింది:—